

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: L. P.**, zastoupen JUDr. Josefem Klořáčem, advokátem, se sídlem Mariánská 531, Česká Lípa, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2005, č. j. 4 Cad 68/2004 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu práce a sociálních věcí **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 7. 2004, č. j. 2004/36190 – 212, bylo podle § 9 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 6. 2004, jímž nebyla povolena obnova řízení ve věci povinnosti vrátit vyčíslené přeplatky na dávkách státní sociální podpory – příravek na dítě a sociální příplatek ve smyslu § 62 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval plně v souladu s platnou právní úpravou, když nepovolil obnovu řízení, kterou lze povolit pouze z důvodů taxativně stanovených správním řádem podle § 62 odst. 1. Žádný z těchto důvodů splněn nebyl, proto nemohlo být návrhu vyhověno. V návrhu

na povolení obnovy řízení nebyly navíc konkrétně uvedeny skutečnosti, o něž účastník řízení svůj návrh opírá, nebylo uvedeno, proč tyto skutečnosti nemohl účastník řízení uplatnit ještě v průběhu původního řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ve věci postupoval v souladu s právním řádem, odvolání žalobce bylo proto zamítnuto.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 5. 2005, č. j. 4 Cad 68/2004 – 27, tak, že žalobu zamítl. Městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl stejně jako žalovaný, že žalobce v podaném návrhu na obnovu řízení neuvedl důvody obnovy a ani neuvedl žádné nové skutečnosti, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez jeho zavinění. Takovými novými skutečnostmi nemohou být podle městského soudu žalobcem tvrzené příjmy z renty, které měly být nižší, než jak bylo rozsudkem Okresního soudu v České Lípě stanoveno. Žalobce totiž tyto skutečnosti znal již v době rozhodování správního orgánu I. stupně a tyto skutečnosti neuvedl v tomto řízení a ani je nenamítal v odvolání. Když tyto námitky vznesl v návrhu mimo odvolací řízení, nedoložil je. Nejedná se tedy o nové skutečnosti, které by vyšly najevo, a které nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení. Podle názoru městského soudu se rovněž nejedná o případ, kdy nesprávným postupem správního orgánu byla účastníkovi řízení odňata možnost zúčastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být sjednána v odvolacím řízení. Konečně bylo poukázáno na to, že žalobce měl možnost v průběhu správního řízení seznamovat se s podklady pro rozhodnutí a měl možnost se k nim vyjádřit.

Proti rozhodnutí městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž výslovně uplatnil důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukázal na své podání z 28. 5. 2004, v němž se alternativně dovolával přezkumu mimo odvolací řízení a jen v závěru jako další eventualitu navrhoval, aby podání bylo případně posouzeno jako návrh na povolení obnovy řízení. Městský soud opomněl se jeho návrhem na přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení zabývat, a to přesto, že v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu to zmiňoval. Stěžovatel je tak přesvědčen, že jak městským soudem, tak žalovaným, nebyl vyčerpán celý jeho podnět, což samozřejmě vedlo k zamítavému rozhodnutí i soudem. Dále popírá, že neinformoval správní orgán o výši příjmů vyplácených od zaměstnavatele pana Z., když Krajskému úřadu v Liberci zaslal dopis ze dne 23. 4. 2003, v němž o věci informoval a k tomu připojil soupis o příjmech. Stěžovatel je tak přesvědčen, že došlo k pochybení na straně městského soudu, že i jeho rozhodnutí trpí vadami, proto je nepřezkoumatelné, že nevychází ze skutkových okolností, jež jsou ve spise založená a v tomto důsledku je jeho rozhodnutí v rozporu s hmotným právem. Závěrem stěžovatel zdůraznil, že pokud by byl vzat v úvahu i jeho podnět, jímž se dovolával přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení, pak je přesvědčen o tom, že by městský soud nemohl žalobu zamítnout, ale napadené rozhodnutí by zrušil a věc vrátil zpět k novému projednání a rozhodnutí. Stěžovatel proto navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Zároveň požádal, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, když poukázal na to, že žádnému orgánu České republiky a ani jiným osobám v případě přiznání odkladného účinku, nevznikne žádná újma a nedotkne se to nepřiměřeným způsobem práv třetích osob, rovněž tak jeho přiznání nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 29. 12. 2004. K navrhovanému přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný uvedl, že s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Poukázal na to, že stěžovatel neprokázal vznik „nenahraditelné újmy“ a navíc by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu

s veřejným zájmem. Stěžovatel dosud nevrátil přeplatek na dávkách státní sociální podpory a existuje zde reálná hrozba promlčení jeho povinnosti na vrácení přeplatku. Žalovaný se domnívá, že kasační stížnost je nedůvodná, a navrhl proto, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud, který je podle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti, neshledal kasační stížnost důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že jak správní orgán, tak městský soud nevzaly v úvahu jeho podnět, jímž se dovolával přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Pokud jde o uvedený podnět, Ministerstvo práce a sociálních věcí se jím zabývalo a jak vyplývá z jeho dopisu ze dne 3. 6. 2004, adresovaného zástupci stěžovatele JUDr. Josefu Klofáčovi, neshledalo tento podnět důvodným a nezahájilo proto správní řízení ve smyslu § 65 správního řádu. Z ustálené soudní judikatury, z níž vycházejí i komentáře ke správnímu řádu, vyplývá, že vyrozumění podatele o tom, že správní orgán neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu, je sdělením úřadu, které nepodléhá přezkumu soudem ve správním soudnictví. Neshledá-li správní orgán podnět důvodným, nevydává o tomto zjištění rozhodnutí; není totiž důvodu zasahovat do právní sféry účastníků řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé rozhodnutím původním, takovým zjištěním nijak dotčena nejsou. Městský soud v Praze neměl vůbec důvod brát v úvahu uvedený podnět stěžovatele, neboť k jeho žalobě bylo přezkoumáváno pouze rozhodnutí, které se týkalo nevyhovění návrhu na povolení obnovy řízení. Námitka stěžovatele, že městský soud se měl zabývat jeho podnětem k přezkoumání správního rozhodnutí mimo odvolací řízení, není tedy důvodná.

V případě podaného návrhu na obnovu řízení městský soud správně poukázal na to, že uvedený návrh stěžovatele neměl potřebné náležitosti podle § 63 odst. 1, 2 správního řádu, zejména z návrhu stěžovatele nebylo zřejmé, jaký důvod obnovy řízení uplatňuje a rovněž neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že je návrh podán včas. Lze se pouze domnívat, že stěžovatel hodlal uplatnit důvod podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, kdy se na návrh účastníka řízení obnovy řízení před správním orgánem, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení. Již městský soud správně uvedl, že takovými novými skutečnostmi nemohly být žalobcem tvrzené příjmy z renty, které měly být nižší, než jak byla renta rozsudkem Okresního soudu v České Lípě stanovena. Stěžovatel tyto skutečnosti znal již v době rozhodování správního orgánu I. stupně, jímž byl Městský úřad v České Lípě, tyto skutečnosti v tomto řízení neuvedl, namítal je potom v řízení odvolacím, neboť jak je zřejmé z jeho podání z 23. 4. 2003, označené jako doplnění odvolání, zaslal odvolacímu orgánu rozepsané části plateb od povinného, opsané z výpisu účtu. Nejedná se tedy o nové skutečnosti, které by vyšly najevo, a které nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění stěžovatele, jak z toho správně vyšel městský soud.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; žalovaná byť byla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů nemá, neboť tak výslovně stanoví § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu